

Svítilí kameny jako Měsíce

Ivan Mackerle, náš přední záhadolog v roce 2009 zorganizoval Expedici Brazílie 2009, kde chtěl nalézt ruiny ztraceného města. Po tomto městě plném zlata pátral v brazilské džungli již ve dvacátých letech minulého století cestovatel a badatel plukovník Fawcett. Stal se známým bohužel tím, že ze své poslední výpravy se svým synem a jeho přítelem se už nevrátil a nikdy se nepodařilo zjistit, zda v džungli všichni tři zahynuli, nebo proč se nevrátili a nedali vůbec nic o sobě vědět. V popisu tohoto příběhu Ivana Mackerleho v jeho knize „Návrat nejistý“ je pozoruhodná kapitola o záhadně svítících, přesněji řečeno silně osvětlujících, kamenech, kterou si dále můžete přečíst.

* * *

Kam Fawcettova výprava směřuje zůstávalo přísně utajovaným tajemstvím, aby ji nikdo nemohl následovat. Fawcett nechával všechny v přesvědčení, že ví, co hledá a kde to najde, ale žádné větší podrobnosti nikomu neprozradil. Obával se, že by ho mohli předběhnout jeho konkurenti. Především americký lékař dr. Alexandr Hamilton Rice, který měl velké finanční prostředky i technické vybavení, a rovněž pátral po stopách neznámé vyspělé civilizace v Amazonii. Trasu Fawcettovy cesty také ovlivnila zpráva o záhadných sloupech se studeným světlem. Těsně před odjezdem z Cuia-by ho totiž navštívil náčelník indiánů Nafaquu a řekl mu, že kostely v Cui-abě nejsou nic proti mnohem větším a lepším budovám, které on, indián, viděl na vlastní oči v mrtvém městě pralesa jeho domoviny mezi řekami Singu (Xingu) a Tabatinga. Řekl mu:

„Budovy v mém lese jsou velmi staré, señore. Jsou to budovy ve tvaru věží, částečně sesuté. Mají dveře i okna z kamene a neustále z nich proniká světlo. Jejich interiér je osvětlen krychlovým krystalem na sloupu. Svítí tak silně, že se bez zamhouření oka nedá na něj pohlédnout. Jeho světlo nikdy nezhasne, ani se nezakalí. Je vždy jasné. Můj dědeček to slyšel od starších.“

Fawcett věděl, že jistí indiáni v Ekvádoru osvětlovali své chatrče v noci světélkujícími rostlinami. Bylo mu ale jasné, že tady se jedná o něco jiného, nějaké dávné tajemství, které by se mělo znovu objevit. Starověká brazilská bílá rasa uctívá Slunce asi znala způsob, jak vytvořit studené světlo. Ať to bylo cokoli, tato metoda je dnešní vědě neznámá. Můžeme se tomu smát jako mystické fantazii, ale proč by si brazilští pralesní indiáni vymýšleli historiky, že tato světla sami viděli? Něco podobného popisovali španělští dobyvatelé už v 17.

století. Barco Centenera zaznamenal ve svých pamětech z roku 1601 objev města Gran Moxo v džungli Mato Grosso poblíž pramene řeky Rio Paraguai. Na vrcholcích osmimetrových sloupů byly velké měsíce, osvětlující celé blízké jezero.

Na konferenci o pouličním osvětlení, konané v roce 1963 v Pretorii, vystoupil delegát C. S. Downley s velmi zajímavým příspěvkem. Na Nové Guineji v jednom údolí poblíž hory Mt. Wilhelmina hluboko v džungli žije komunita žen domorodého kmene Bok. Žijí prý jako v době kamenné, chodí zcela nahé, pohrdají muži a vězni je v jeskyních jen pro svou potěchu. Ale přestože jsou odříznuté od civilizace, mají perfektní systém umělého osvětlení, zcela rovnocenný našemu z 20. století, ne-li dokonalejší. Obchodníci, kteří pronikli do tohoto podivného údolí žen, vyprávěli, že byli vystrašeni, když viděli mnoho „měsíců“ zavěšených ve vzduchu a svítících velkým jasným světlem. Downey řekl, že visící „měsíce“ popisovali jako „kamenné koule o průměru asi 3,5 m připevněné na vysoké sloupy“. Když se v údolí setmelo, obrovské kamenné koule začaly zářit záhadným světlem.

Kameny nebo krystaly vyzářující studené světlo byly podle některých badatelů dávným civilizacím známy. Staří Egypťané je používali k osvětlení vnitřních prostor pyramid, tibetští lámové je měli ve svých věčných lampách. Na Murrayových ostrovech v Torresově průlivu mezi Austrálií a Novou Guineou je používali kněží k tajemným náboženským rituálům. Tyto záblesky kameny nazývané bůja (booya) měli připevněny v jakési objímce z bambusu. Když je namířili k nebi, vyšlehl blesk. Tyto pozoruhodné minerály na vlastní oči viděl australský cestovatel Ion Idriess a zjistil, že vydávají modré světlo o takové intenzitě, že když se soustředí pomocí zvláštního zařízení do paprsku, dosahuje účinku rentgenového záření a mohlo by člověka usmrtit. Idriess uvažoval, zda se nejedná o kusy čistého radia. Z vědeckého hlediska je to ale velmi nepravděpodobné, protože radium se v čisté podobě v přírodě nevyskytuje. Rychle podléhá radioaktivnímu rozpadu a jen obtížně se dá dlouhodobě uchovávat. Proto chtěli australské odborníky kameny bůja důkladně prozkoumat, ale kněží z Murrayových ostrovů je před nimi ukryli v tajných jeskyních.

Nerost, který by sám od sebe jasné svítil, je dnešní vědě neznámý. Existují sice tzv. luminifory, tedy látky, které světélkují, ale k tomu potřebují dodávat nějakou energii. Buď teplo, nebo třeba radioaktivní či ultrafialo-

vé záření. Používají se v obrazkách, zářivkách apod. Aby tedy tato látka svítila, musíme ji zahřívát nebo nějak ozařovat. V přírodě existuje několik takových nerostů, jako třeba willemit, fluorit, kalcit nebo sfalerit. Vybuzené světlo je však slabé a po hasné vzápětí poté, co kámen přestaneme dotýkat energií. Dosvit trvá maximálně pár sekund.

Kamenné koule ve ztracených městech v džungli ale údajně svítí celou noc a tak jasným světlem, že osvětluje celé své okolí. Takový luminifor se dosud vědcům nepodařilo vyrobit. Bohužel žádný cestovatel nepřinesl sebemenší vzorek tohoto záhadného kamene, a tak si vědci myslí, že to je pouhá legenda. Ale není jediná. O věčných lampách, které svítily po celá staletí a byly přitom chladné, se hovoří v celé řadě příběhů o kouzelnících a alchymistech. Jestliže alchymisté skutečně dokázali objevit zdroj studeného světla, dospěli k němu pravděpodobně pomocí nějakého nového, dodnes neodhaleného způsobu použití fosforu. Dnes už totiž víme, že právě fosfor ve formě organických sloučenin přenáší energii do živých organismů, zejména do rostlin. Pomocí mechanismu, který je dosud velmi málo probádan, umožňují tyto sloučeniny zachycovat sluneční energii, akumulovat ji a poté ji ve všech částech živého organismu transformovat. Alchymisté, kteří k těmto jevům přistupovali z biologického hlediska, zatímco my je zkoumáme na bázi chemie, možná objevili nějakou organickou sloučeninu fosforu, která ve dne akumuluje velká kvanta sluneční energie a za tmy ji opět uvolňuje. Takový kámen tedy také nesvítil bez přestávky několik let ve dne v noci, ale svítí pouze v noci. I tak by to byla v dnešní době nekřesťanských cen energie vítaná pomoc. Je to ale bohužel už ztracené tajemství.

Ivan Mackerle v knize

NÁVRAT NEJISTÝ

Po stopách největších záhad.

Autor zavádí čtenáře na své expedice z posledních let jako bylo Jakutsko, kde pátral po záhadných kotech v údolí zvaném Údolí smrti. Nebo do Indie, kde zkoumali dokonce Údolí sedmi smrtí. Na Sri Lance je zajímaly stopy po trpasličím divokém člověku niteu. Hlavní část knihy je věnována Brazilské expedici, kterou nasměrovali do tzv. zeleného pekla Mato Grossa, především po stopách zmizelého plukovníka Percy Harrisona Fawcetta. Knihu vydalo Nakladatelství XYZ, Plávinova 2787/21, 130 00 Praha 3, tel.: 222 733 607, e-mail: info@xyz-knihy.cz, www.xyz-knihy.cz.